

Faktet – Kërkuesi i parë ishte nëna e kërkuesit të dytë, një fëmijë i mitur. Në vitin 2010, pas prishjes së martesës së kërkuesit të parë me babain e fëmijës, kërkuesit e lanë banesën martesore në Bullgari. Kërkuesi i parë më vonë kërkoi pëlqimin e babait për të lejuar të birin e tyre të udhëtonte nga Bullgaria në Gjermani ku kërkuesi i parë po përfundonte një kurs pas-universitar, por ky e refuzoi. Ajo kërkoi një urdhër gjyqate, por gjykimi, i cili zgjati pothuaj dy vjet dhe dy muaj për të tre shkallët e gjyqësorit, përfundoi me refuzimin e Gjykatës së Lartë të Kasacionit për të lejuar fëmijën të udhëtonte jashtë Bullgarisë vetëm me nënën e tij. Kërkuesit nisën një çështje tjetër në korrik 2012, e cila përfundoi me një vendim në dhjetor 2012, duke e lejuar fëmijën të udhëtonte me nënën e tij.

Ligi – Neni 8: Për kërkuesit, të cilët ishin nëna dhe fëmija, mundësia për të vazhduar të jetonin së bashku ishte një konsideratë themelore që qartazi përfshihej në objektin e jetës së tyre familjare brenda kuptimit të Nenit 8 të Konventës. Refuzimi nga Gjykata e Lartë e Kasacionit dhe koha që iu desh gjykatave për të vendosur në lidhje me çështjen i kishte penguar kërkuesit të qëndronin së bashku ndërsa kërkuesi i parë ndiqte studimet e saj në Gjermani. Kështu kishte patur një ndërhyrje tek e drejta e të dy kërkuesve për mbrojtjen e jetës së tyre familjare. Ndërhyrja ishte ‘në pajtim me ligjin’ pasi kërkohesh pëlqimi i të dy prindërve për të gjitha çështjet në lidhje me ushtrimin e të drejtave prindërore, duke përfshirë udhëtimin e fëmijës jashtë shtetit, dhe ajo ndiqte qëllimin legjitim të mbrojtjes së të drejtave të babait të fëmijës. Kërkesa e pëlqimit të të dy prindërve për çdo lloj dhe kohëzgjatje të udhëtimit jashtë shtetit nga fëmija e tyre nuk duhej se vendoste ndonjë kufizim të paarsyeshëm dhe disproporcional mbi të drejtën e fëmijës për jetën familjare, duke ditur që Shtetit i kërkohet të garantojë një balancë të dejtë ndërmjet interesave konkurruese në fjalë – ato të fëmijës, të të dy prindërve dhe të rendit publik. Gëzimi i ndërsjellë nga fëmija dhe prindërit i shoqërisë së njëri-tjetrit përbën një element thelbësor të jetës familjare sipas Nenit 8 edhe kur raporti ndërmjet prindërve është prishur. Në këtë rast, të dyja gjykatat e shkallëve të ulëta e kishin lejuar udhëtimin e fëmijës jashtë shtetit në mungesë të pëlqimit të babait pas kryerjes së një analize të detajuar të gjendjes familjare dhe pas konstatimit që udhëtimi do të ishte në interesin e lartë të fëmijës.

Vendimet e tyre u prishën nga Gjykata e Lartë e Kasacionit mbi bazën e praktikës së saj të konsoliduar gjyqësore sipas së cilës leja për udhëtimin e pakufizuar të fëmijës jashtë shtetit me vetëm një prind nuk mund të lejohej. Megjithatë, Gjykata e Lartë nuk mori parasysh rrethanat e çështjes si aftësinë e babait ose të nënës për t’u kujdesur për fëmijën, elementet e një natyre psikologjike, emocionale, materiale ose mjekësore ose nëse ka patur në ndonjë rrezik real ose specifik për fëmijën, nëse ai udhëtonte me nënën e tij jashtë shtetit. Përveç kësaj, ajo e bazonte vendimin e saj në një gabim teknik të bërë

nga nëna gjatë paraqitjes së kërkesës së saj dhe, në mënyrë më specifike, mos-specifikimin nga ana e saj për të shkruar Gjermaninë si vendin e destinacionit. Përfundimisht, megjithë nxitjen e kërkuesit të parë, ajo refuzoi të përkufizonte kryesisht kufijtë konkretë brenda të cilëve mund të lejohej udhëtimi. Këta faktorë, të marrë së bashku, hedhin dyshim mbi përshtatshmërinë e vlerësimit të Gjykatës së Lartë në lidhje me interesin e lartë të fëmijës. Në këto rrethana, analiza e saj nuk ishte mjaftueshëm e hollësishme dhe qëndrimi i saj ishte tepër formalist. Përveç kësaj, gjykimi i brendshëm kishte zgjatur më shumë se dy vjet dhe tetë muaj. Gjatë gjithë kësaj periudhe, fëmija nuk ishte në gjendje të udhëtonte të bashkohej me nënën e tij. Duke ditur që gjykimi ishte vendimtar për të drejtën për një jetë familjare për të dy kërkuesit sipas Nenit 8 dhe veçanërisht për aftësinë e tyre për të vazhduar jetesën së bashku dhe të gëzojnë praninë e njëri-tjetrit, ai duhej të ishte zhvilluar me një kujdes të veçantë. Duke patur parasysht moshën tepër të re të kërkuesit të dytë dhe lidhjen e tij të ngushtë me kërkuesin e parë, kërkohet një lloj urgjence në trajtimin e kërkesës për udhëtim nga autoritetet e brendshme. Në tërësi, procesi i vendim-marrjes në nivelin e brendshëm ishte vesuar në faktin që Gjykata e Lartë kishte rrëzuar kërkesën për udhëtim për shkak të asaj që duhej shkak formal pa ndonjë analizë të interesave të lartë të fëmijës dhe gjykimi kishte zgjatur shumë.

Përfundim: shkelje (njëzëri).

Neni 41: 7.500 Euro së bashku për dëmin jo-financiar; 1.101 Euro së bashku në lidhje me dëmin financiar.